

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—
Ἐξάμηνος > 4,50
Τετμήνηνος > 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος > 5,50
Τετμήνηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Αὐτὸς ἐτραγοῦδῃτε μὲ τὴν κιθάρα ἓνα περίφημο τραγοῦδι τοῦ βραζιλιανοῦ ποιητοῦ Γκονζάλβος Ντίος γιὰ τῆς σάμπιες, τὰ ὠραῖα γλυκῶνα πουλιά τοῦ τόπου, ποῦ κελαῖδουν καλλιτέρα κι' ἀπὸ τὰ δικά μας ἡθρόνια. Στὴ ἐφροντωμένης φοινικίης τοῦ τόπου μου, Χαριτωμένες σάμπιες κελαῖδουν...

Ἡ μικρὴ βασίλισσα εὐδόκησε νὰ χειροκροτήσῃ τὸν ὠραῖο τραγουδιστή. Ὑστερ' ἀπ' αὐτό, ὁ Ἀλβαράδο, ἐλαφρὸς καὶ χαρούμενος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ εἶπε εἰς τὴν Κολέττα νὰ καθίσῃ ἐκεῖ καὶ νὰναπαυθῇ, ὡς τὸ δειλινὸ ποῦ θὰ γύριζε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ. Κατόπι καθάλλιξε τὸ ἀλόγιό του κι' ἔφυγε πρὸς τὰ χωράφια. Ἔτσι ἡ Κολέττα ἔμεινε μονάχη(*) στὴ σκιά τῶν δένδρων, ξα-

πλωμένη σὲ μιὰ ψάθα. Ἀπὸ μακριὰ τὴν ἐφύλαγαν μερικοὶ πιστοὶ μαῦροὶ ὑπηρεταί, προσέχοντες μὴν πλησιάσῃ κανέναν καὶ ταραξῇ τὸν μεσημεριανικὸ ὕπνο τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7'.

Μιὰ ἰδιοτροπία τῆς Κολέττας.

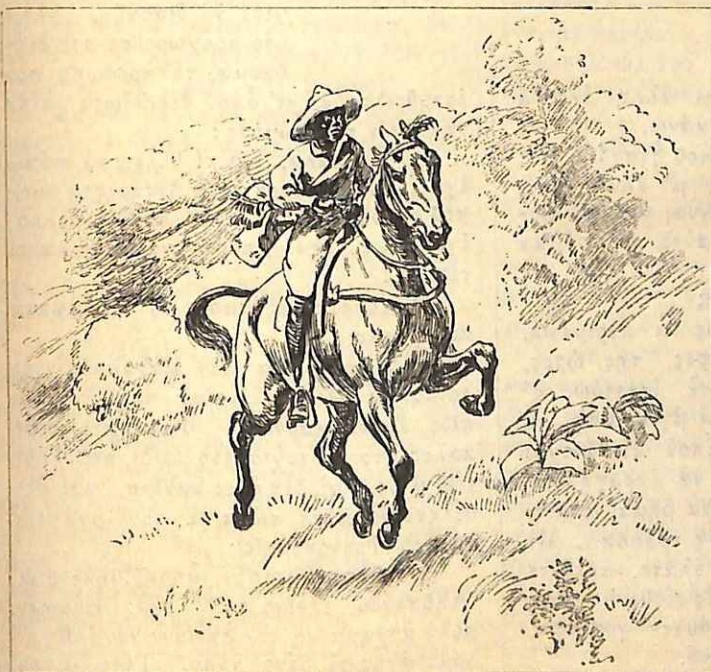
Πόσες ὥρες κοιμήθηκε ἔτσι ἡ μικρή;

Ὁ ἥλιος ἦταν πιά πολὺ χαμηλὰ, ὅταν ἐξύπνησε ἀπὸ τὸν καλπασμένον ἀλόγου, ποῦ ἔσταμάτησε ἐκεῖ κοντά.

Ἦταν ὁ κορβέρ οἱ, ὁ ταχυδρόμος,

«Τὶ συμβαίνει λοιπόν;»
(Σελ. 254, στ. γ')

«Ἦταν ὁ ταχυδρόμος...» (Σελ. 253, στ. δ')

ποῦ εἶχε τρέξῃ εἰς τὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμό, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γράμματα καὶ τῆς ἐφημερίδας. Ὁ ἄνθρωπος ἐπῆλθε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἀλόγιό του, ἐβγαλε τὸ μεγάλον καπέλλο του μπροστὰ εἰς τὴν Κολέττα καὶ ἔφερε τὸ πακέτο ποῦ κρατοῦσε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ μικρὴ Παριζιάνα σηκώθηκε καὶ πῆρε τὸ πακέτο στὰ χεῖρά της, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι θὰ εἶχε μέσα καὶ κάποιον γιουρῖνι, ποῦ ὁ θεὸς τῆς πατέρας εἶχε παραγγείλῃ νὰ

τοῦ στέλνουν καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ Ρίε πρὸς χάριν τῆς. Ἦταν μεγάλη χαρὰ γι' αὐτὴ νὰ βλέπῃ τὰ καινούργια σχέδια τῶν καπέλλων καὶ τῶν φουστάνων, καθὼς κι' ἐκεῖνα τὰ χνάρια, ποῦ τῆς θύμιζαν τόσο πολὺ τὸ κατὰστημα τῆς ὁδοῦ ντὲ λὰ Παί.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ μὲς εἰς τὰ ἐμπορικὰ γράμματα καὶ τῆς ἐφημερίδας τοῦ κ. Ἀλβαράδο, γιὰ νὰ βρῇ τὸ φεγγαρίνι. Κι' ἄξαφνα σταμάτησε ἐκπληκτικῶς, κοιτάζοντα σχεδὸν μὲ τρόμο, μπροστὰ εἰς ἓνα μικρὸ, ἐλαεινὰ λερωμένο ροζ φάκελλο, ποῦ ἔγραφε ἀπὸ τὸν τῆς. Μὰ ναι, καλέ! δὲν ἔκανε λάθος. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἦταν δικό της. «Δὲν Κολέτταν Ἀγγέλας, οἰκία κ. Ἀλβαράδο, Φαξέντα Μπόα-Βίστα, Μίνας.»

Δὲν ἐτόλμουσε νὰ τὰ νοήσῃ, μολονότι ἦταν γι' αὐτὴ. Ποῖος, ἐσπληκτικῶς ἐκπληκτικῶς, μπορούσε νὰ τῆς γράφῃ; Καμμιὰ ἀπὸ τῆς φίλης τῆς δὲν ἤξερε τὴ διεύθυνσίν της. Ἀλλ' ὡς τὸ γράμμα ἐκεῖνο δὲν ἦταν ἀπὸ τὴ Γαλλία. Εἶχε

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, στλ. 246.

γραμματίζομαι Βραζιλιανό. "Υστερ' απ' αυτή την παρατήρησι, η Κολέττα έτοιμασθηκε ναρίση το γράμμα χωρίς να το διατάξω. Έπειδή όμως ο πατέρας της, που θά τον ρωτούσε τί έπρεπε να κάμω, άργούσε να έλθω, δεν βάσταξε πιά, έσχισε το φάκελλο, έρριξε μιὰ ματιά στην υπογραφή κ' έζώναζε με χαρά:

— "Α!... από τον Έρρίκο!.. Τί να μου γράφω άρά γε;.. Της καινούργιες βέβαια θεατρικές του επιτυχίες. Μήπως γι' αυτό μονάχα δεν ήλθε στη Βραζιλία;

Αλλά μόλις έδιάβασε της πρώτες γραμμές, η Κολέττα έγεινε γλωμή κ' άρχισε να κλαίει.

— Μά είνε φρικτό!.. έψιθύριζε μονάχη της· είνε φοβερό!.. Δυστυχισμένο Έρρίκο!..

* *

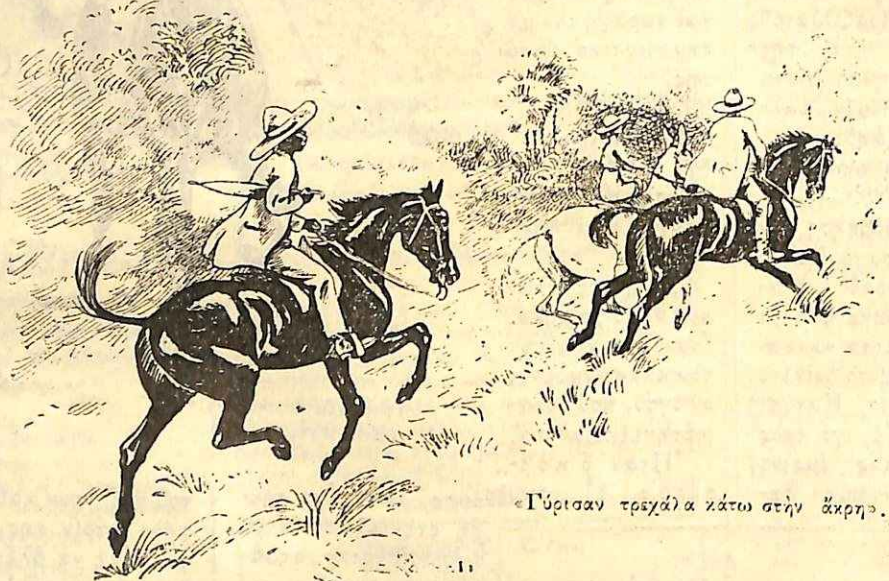
Ίδου τί έλεγε το γράμμα, που προσένουσε τόσο μεγάλη, αλλά και τόσο δικαιοδογημένη συγκίνησι στην Κολέττα:

«Μου είπες, αγαπητή μου Κολέττα, την ώρα που άποχαίρεισθίκαμε στο βαπόρι, να πευθύνωμαι σε σένα όποτε θά είχα στενοχώριες ή δυστυχήματα. Καί τώρα μου συμβαίνει ένα δυστύχημα. Τί λέγω ένα; Πολλά! γιατί δεν πιστεύω να ύπαρξη στον κόσμο πίο δυστυχισμένο παιδί από μένα. Φαντάσου μόνον, αγαπητή μου Κολέττα, ότι είμαι κλεισμένος σε μιὰ φυλακή, 'ς ένα Φρενοκομείο μάλλον, στο κατάστημα του γιατρού Περέζ, στο δρόμο της Πετροπόλεως, κοντά στο σταθμό του Γκάφα. Θυμήσου καλά αυτή τη διεύθυνσι και προσπάθησε να καταφέρης τους καλούς αυτούς Άλβαράδο να με λυπηθούν λιγάκι και να με βοηθήσουν.

«Ναι, αδελφούλα μου! Ένας άνθρωπος που δεν μπορώ να σου πώ τόνόμα του, αλλά που είνε ο κακός δαίμων όλων μας, κατάρωσε με σατανικά μέσα να με άποσπάση από τον κόσμο των ζωντανών ανθρώπων, όπου τον ένοχλούσα και να με κλείση 'ς ένα τάφο, απ' όπου κινδυνεύω να μη βγώ ποτέ! «Δεν έχω καιρό, Κολέττα, να σου παραστήσω όλα όσα ύποφέρω στο κατηραμένο αυτό Άσυλο. Άρκει να σου πώ το φρικτώτερο· ότι για να ζω μέσα σε τρελλούς, για να με μεταχειρίζονται

σαν τρελλό, κοντεύω να γίνω. Το αίσθάνομαι, είμαι βέβαιος, θά τρελλαθώ! Με άνέκριναν, αλλά δεν έτόλμησα να μιλήσω, να καταγγείλω εκείνον που μ' έκλεισε εδώ μέσα, γιατί αν έλεγα τέτοια φρικτά, άπίστευτα πράγματα, θά μ' έπαιρναν ακόμη περισσότερο για τρελλό. Δεν είπα τίποτε λοιπόν κ' είμαι βέβαιος τώρα, ότι από εδώ δεν θά βγώ ποτέ. Ο κακούργος, που θέλησε να μ' εξαφανίση, έπηρεε καλά τα μέτρα του. Σαν δυνατότερος, ενίκησε φυσικά ένα παιδί.

«Συλλογίσθηκα όμως έσένα. Κολέττα, και τον θετό σου πατέρα, τον Βραζιλιανό αυτό που φαίνεται τόσο καλός, τόσο δυνατός, και θά έχω βέβαια έπιρροή. "Αν μπορούσες να τιν κάμης να άνδραστερθής για μένα, θά μ' έσωζε. Σε βεβαιώ, ότι μου κοστίζει που ζητώ από σε αυτή τη χάρι. Για λόγους, που δεν μπορώ να σου τους έξηγήσω, δεν έπρεπε να το κάμω. Δεν είχα όμως άλλ-

Γύρισαν τρεχάλα κάτω στην άκρη.

λον από σένα, δεν έχω άλλη έλπίδα σωτηρίας. Γι' αυτό το κάνω.

«Αλλά τί δύσκολο που ήταν!.. Έπιτέλους, ένας νοσοκόμος μ' έλυπήθηκε, μου έδωσε χαρτί και πέννα, και μου ώρκίσθηκε ότι θά ρίξω αυτό το γράμμα στο ταχυδρομείο.

«Θά το κάμω άρά γε;

«Άχ, Θεέ μου, πώς θά περιμένω, πώς θά μετρώ της ημέρες, της ώρες, τα λεπτά... Κολέττα, σε ίκετεύω, σ' έξορκίζω, βοήθησέ με να βγώ από τη φοβερή αυτή φυλακή, όπου αίσθάνομαι το κεφάλι μου έτοιμο να έκραγή και όπου κάθε μέρα κάνω ένα βήμα περισσότερο προς την αληθινή τρέλλα... Με τον καλό κ. Άλβαράδο, έλατε, τρέξετε να μ' έλευθερώσετε. Σεις είσθε ή μόνη μου έλπίδα. Αλλά κάμετε γρήγορα, μήπως φθάσετε πολύ άργά.

«Έρρίκος»

Μόλις έτελειώσε την άναγνώσιν αυτού του φοβερού, του άκατανόητου γράμματος, η Κολέττα, χωρίς να διατάξη στιγμή, πετάχθηκε όρθη και, σε μεγάλη ταραχή, έπρόσταξε έναν υπηρέτη:

— Να πάς να μου φέρης τον κύριο Άλβαράδο!.. Μά γρήγορα! άμέσως!

Ο υπηρέτης έφυγε τρέχοντας. Καί η Κολέττα άρχισε τότε να σουλατσάρη στο λόφο με μεγάλη άνυπομονησία, και να μιλά μονάχη της.

— Τον δυστυχισμένο τον Έρρίκο! έλεγε. Άκούς εκεί να τον κλείσουν σε Φρενοκομείο! Μά ποιος είνε αυτός ο κακός άνθρωπος, που τον κατάρτει έτσι;.. Καί για ποιο λόγο!.. "Α, μά ο έχθρος του, όποιος κ' αν είνε, λογάρισε χωρίς την Κολέττα!.. Ξέρω εγώ τί θά κάμω!.. Ήσυχασε, Ρίκο μου, ή σύχασε!.. Θά ιδής!..

* *

Ο σενόρ Άλβαράδο γύρισε άρον-άρον μόλις του είπαν, πώς η δεσποινίς Κολέττα τον ζητούσε βιαστικά.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; τη ρώτησε, πριν πεζέψη. Μήν είσαι άρρωστη;.. Σε τρώαζε κανένας;..

Χωρίς να λάβη τον κόπο ναποκριθ' 'ς αυτές της έρωτήσεις, η Κολέττα του έδειξε το γράμμα. — Πάρτε και διαβάστε αυτό που έλαβα πρό όλίγου!

Ο κτηματίας έθαλε τα γυαλιά του και άρχισε να διαβάξη. Αλλά όσο προχωρούσε στο διάβασμα, το πρόσωπό του έσκυθώπαζε, κ' άρου έτελειώσε, είπε σηκώνων τους ώμους:

— "Ε, καλά, και τί θέλεις να κάμω εγώ;.. Είνε βέβαια πολύ δυσάρεστα αυτά που συμβαίνουν στο μικρό σου ξάδελφο, εγώ όμως δεν μπορώ να του κάμω τίποτα!

Η Κολέττα εξέσπασε σε κλάμματα και φωνές:

— Πώς;.. Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν τί θέλω;.. Κρίμα που ένόμιζα πως έχετε καρδιά!.. Φανήκατε τόσο καλός στο δυστυχισμένο παιδί, που ήλθε εδώ μόνο και δεν έχει κανένα, και δεν θέλετε να πάτε τώρα να τον βγάλετε από το Φρενοκομείο;

— Βλέπεις λοιπόν, άποκρίθηκε ο κ. Άλβαράδο, εκείνο που έλεγα; Έκαμαν πολύ άσχημα να τον αφήσουν να έλθω έλομόναχος σε ξένο τόπο. Τόσο μικρό παιδί!.. Εγώ του τώπα στο βαπόρι,

έτι εδώ θά ταδρίσκε μπαστούνια...

Αλλά η Κολέττα εξακολουθούσε να κλαίη κ' αυτό μόνο δεν υπέφερε ο άγαθός Βραζιλιανός.

— Μά επιτέλους, έζώναζε, τί μπορώ να κάμω εγώ, αν κατάρσε ο άνόητος να τον κλείσουν για τρελλό; Κ' έπειτα, είμαστε βέβαιοι ότι δεν είνε και λιγάκι!.. Το γράμματά του μου φαίνεται!..

Η Κολέττα δεν τον άρισε να εξακολουθήση. Καί με διπλά κλάμματα του παραπονέθηκε:

— Τώρα βλέπω πόσο λίγο μάγαπάτε, άρου μου άνησθε την πρώτη χάρι που σας ζήτησα!.. Κι' όμως θάταν τόσο εύκολο για σας, που είσθε τόσο μεγάλοι, τόσο δυνατός, που όλοι τρέμουν μπροστά σας!.. Δεν έχετε παρά να πάτε, δηλαδή να πάμε μαζί στο κατάστημα που μάς γράφει εδώ ο Έρρίκος, και να πής: «Αφίστε γρήγορα το παιδί!» Θά σας άκούσουν. Κ' η Κολέττα θά σας άγαπήση τόσο πολύ, και θά είνε τόσο εύτυχισμένη!

Τα λόγια αυτά έκαμαν έντύπωσι στον Βραζιλιανό, γιατί η πονηρή μικρούλα τον άγγιξε εκεί που του πονούσε: στην ύπερηφάνεια, στο φιλότιμο. Της έξηγήσε τότε, ότι όσο κ' αν τον άκουγαν οι δούλοι του, οι εργάτες του, οι υπήκοοί του τελοσπάντων, δεν ήταν πολύ βέβαιος, ότι μπορούσε να επιβάλη τη θέλησί του και 'ς ένα διευθυντή Φρενοκομείου. Έκείνη όμως επέμενε.

— "Α, μπά! δεν έχετε δίκη! το έλεγε. Άρκει μόνο να παρουσιασθήτε και να πής: «Θέλω τον Έρρίκο Δαλιγύ, που δεν είνε καθόλου τρελλός.» Καί θά σας τον δώσουν.

Ο κτηματίας άρχισε να ύποχωρη. — Καλά, της είπε, σκουπίζωντά δάκρυα, που εξακολουθούσαν να τρέχουν από τα ώραία ματάκια· δεν είπα, ότι δεν θέλω να πάω εκεί-πέρα, να ιδώ τί συμβαίνει; Όχι όμως τώρ άμέσως.

— Μά δεν διαβάσατε λοιπόν το γράμμα; έζώναζε η Κολέττα, σχεδόν θυμωμένη. "Αν δεν πάμε να τον έλευθερώσουμε τώρ άμέσως, άurio θά είνε άργά. Θάχη πεθάνη!

— Μά δεν μπορώ να λείψω τώρα από εδώ! διεμαρτυρήθηκε ο κτηματίας· μέσ' στον τρύγο...

— Έννοια σας και ο τρύγος γίνεται και χωρίς εσάς! άποκρίθηκε η μικρούλα. Δεν βλέπω δά να κάνετε και καμμία σπουδαία δουλειά εδώ—πέοα!

Ο Άλβαράδος έσκέφθη, ότι αυτό δεν ήτο ψέμμα. Είχε πιστούς ανθρώπους και μπορούσε να λείψη από τη φαζέντα λίγες ημέρες... Αλλά περισσότερο απ' όλα τον έκαμαν να ύποχωρήση τα δάκρυα της λατρευτής του κόρης.

— Καλά, της είπε, θά πάμε, ήτύχατε! — Πότε:

— Μά να... Σήμερα είνε Δευτέρα. Το τραίνο που περνά τρεις φορές την εβδομάδα, σταματά άurio στο σταθμό του Ριμπέιρο Πρέστο.

— Να το πάρωμε λοιπόν άurio.

— Πολύ καλά! Το παίρνουμε άurio, άρου επιμένης τόσο!

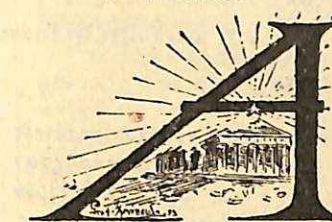
Αυτό έπερίμενε νακούση· η Κολέττα, για να πέση στην άγκαλιά του πατέρα της και, παρηγορημένη στην έντέλεια, να τον γεμίση φιλία και χάδια.

Ο καλός άνθρωπος άποήμιώθηκε με το παραπάνω για τη θυσία του, με την εκδήλωσι της παιδικής αυτής χαράς. Κ' εύχαριστήμένος που την έπροκάλεσε, δεν έσυλλογίζετο άλλο τίποτα, παρά να ίκανοποιήση το γρηγορώτερο την ιδιοτροπία, όπως έλεγε, της Κολέττας. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟ τη φοβερή αυτή πυρκαϊά του Τατοΐου, που άλλοι την είδατε με τα μάτια σας κ'

άλλοι την άκούσατε μ' όλες της λεπτομέρειες κ' έρρίξατε, όσο μακριά κ' αν ήσθε από την Αττική.—γιατ' η καταστροφή ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ή σήμη της έφθασε στα πέρατα,—μου έκαμε ξεχωριστή έντύπωσι ή τύχη των ζώων του δάσου. Τα κακούμορα! Ημερα και άγρια, κατοικίδια κ' έλεύθερα τετράποδα και πτηνά, τα περισσότερα έγειναν κάρβουνα μέσα στής σλόγας· τα περιλυκώσαν έξασνα. Άρου γάθη-καν τόστοι άνθρωποι,—άξιωματικοί, στρατιώτες, προστάτες, σωζέρ, χωρικοί,—άρου κ' ο ίδιος ο λατρευτός μας Βασιλεύς έκινδύνευσε ναποκλεισθή 'ς ένα μέρος και μόλις έφώθηκε πηδώντας σε μιὰ χαράδρα από ύψος πέντε μέτρων, φαντασθήτε πια αν είχαν καιρό, μέσα 'ς εκείνη τη σύγχυσι και την παραζάλη, να συλλογισθούν για τα ζώα! Έπρεπε λοιπόν να σωθ' καθένας όπως μπορούσε. Άλλ' άρου ή τατηρία ήταν δύσκολη και για τους ανθρώπους, που έχουν όπλο το λογικό, κρίνετε πόσο πίο δύσκολη ήταν για τα στωγά πλάσματα, που δεν έχουν παρά το ένστικτο!.. Έτρεχαν σαν τρελλά, για ναποφύγουν της φλόγας που έπλησίαζαν. Αλλά το δάσος δεν καίγουνταν μόνο 'ς ένα μέρος. Κ' έτσι ο δρόμος τους κλείνονταν πάλι μπροστά, όπως και πίσω, από ένα φλόγινο φράκτη. Έκαμαν δε-

ξίχ, άλλες σλόγες· έκαναν άριστερά το ίδιο. Σε λίγο βρίσκονταν μέσα 'ς ένα φλόγινο στεφάνι. Να το ύπερπηδήσουν, άδύνατο. Κι' έπεφταν εκεί άποκαμωμένα από το τρέξιμο, αλαλιασμένα από τον τρόμο, πνιγμένα από τον καπνό, ως ότου τά έθανε ή πρώτη γλώσσα της φωτιάς, ευεργετική πια, και τά γλύτωνε απ' αυτό το μαρτύριο.

Πολλά, έννοείται, έπαιρναν εξ όρχης καλό δρόμο και κατάρωναν να βγούν στ' άνοικτά πριν περικυκλωθούν. Αυτά έφευγαν, γλύτωναν. Αλλά εκείνα που δεν ήσαν σωτηρία, ήταν τα κακούμορα τα ζώα του κυνηγιού, τα κλεισμένα στο καυαυτό βασιλικό δάσος. Γιατί το δάσος αυτό είνε περιτραγμένον από ένα ψηλό συρματόπλεγμα. Τα ζώα, κυνηγούμενα από της φλόγας, έφθαναν ως τα σύρματα, προσπαθούσαν να τα ύπερπηδήσουν κ' έπεφταν έξαντλημένα από την άπεγνωσμένη και μάταια προσπάθεια. Έτσι κήκαν ζαρνιάδια, ελάφια, άγριογούρουνα, αλογα, αγελάδες, σκύλοι, λύκοι, κόττες, γήνες, πάπιες, παγώνια, λαγοί, κουνέλια, κ' ό,τι τριχοτό ή πτερωτό είχε το θαυμάσιο εκείνο δάσος. Έγειναν εκατόμβες κ' από αυτά, όπως κ' από τα δένδρα. Η φωτιά δεν άρισε παρ' άποκαΐδια.

Τα μόν' από τα ζωντανά του δάσου, που γλύτωσαν όλα, ήταν όσα είχαν περαά δυνάτα και μπορούσαν να πετούν ψηλά στον άέρα... Αλλά κ' αυτά έφυγαν από τον τίπο της καταστροφής δυστυχισμένα. Γιατί δεν είχαν πιά φωλή να γυρίσουν, ούτε αυγά να ζεστάνουν, ούτε παιδάκια να μεγαλώσουν. Είχαν καθ' όλα επάνω στα δένδρα του γενεθλίου δάσου. Το βράδυ της τραγικής ημέρας, στής άψηλές λεύκες που είνε γύρω στο παλάτι της βασιλίσσας Όλγας, μαζεύθηκαν όλ' αυτά τα λογής-λογής ξεσπιτωμένα και ξεκληρισμένα πουλιά, κ' άρχισαν ένα παράπονο, ένα μοιρολόι, ένα θόγγο, που όσοι βρέθηκαν εκεί να τον άκούσουν, λένε ότι δεν άκούσαν στη ζωή τους σπαρτακτικώτερο. Τους φάνηκε, ότι τά έρημα εκείνα πουλιά δεν έκλαιγαν μόνο για της φωλής τους, αλλά και για όλα τα δένδρα, και για όλα τα ζωντανά, και για όλους τους ανθρώπους που κήκαν,—για όλη τη συμφορά που πλάκωσε τον άπέραντο εκείνο πράσινο Παράδεισο, και τον έκαμε σε λίγες ώρες Κόλασι μαύρη και σιωπηλή!..

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Διαπλάσεως του 1915, κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να χρονοδoύσουν τα φυλλάδιά των εις τόμον, είνε ήδη **ΕΤΟΙΜΑ** και πωλούνται εις το Γραφείον μας. Στέλλονται δε και ταχυδρομικώς προς τους έμβάζοντας το αντίτιμόν, δαχμύας 1,75.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

— Ναι, ἀπεκρίθη ἀμέσως. Θὰ εἶνε ἐββαία κάποιου πλουσίου ξένου, ποῦ πάει νὰ μείνῃ στὴ Νίτσα ἢ στὸ Μόντε-Κάρλο.

Τὸ πλοῖον τρώνει, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶχε διεύθυνσιν βορειοανατολικήν, ἢ ὅποιον ἐμαρτύρει ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ νοτιὰ καὶ ἐσκόπευε νὰ προσεγγίσῃ εἰς κάποιον λιμένα τῆς ἀκτῆς.

Ἀλλ' ἐξαίρνα, ἀποτόμως, ἤλλαξε διεύθυνσιν καὶ ἐστράφη ὁλοσκόπου πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστέκοντο οἱ θεαταί. Ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκειτο ἀκόμη πολὺ μακριὰ καὶ τὸ σκάφος ἐραίνετο τώρα ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, μάλιστα ἦτο ὁρατόν. Δὲν διεκρίνετο πλέον παρὰ ὁ καπνὸς του, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ πλῶνεται ὀριζοντίως ὅπως πρὶν, ἀνέβαινε καθεύτως πρὸς τὸν οὐρανὸν εἰς τολύπας πυκνάς καὶ μαύρας.

— Μπα! ἔκαμεν ὁ Ρασκασῆς, θά-λεγε κανένας πῶς αὐτὸ τὸ γιῶτ ἐρ-χεται ἐδῶ!

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης. Μὰ ποῦ θέλουν νὰ ῥάξουν; Στὸ Σαίν-Τροπέζ ἔχ' βέβαια, γιατί ἐπρεπε νὰ στρίψουν δεξιά. Στὸ Σαίν-Ραφαέλ οὔτε, γιατί τότε δὲν πᾶνε καλά.

— Ἐχεῖς δίκιο, εἶπεν ὁ Ρασκασῆς. Ὅπως πᾶνε, θὰ σκοπεύουν νὰ ῥάξουν ἐδῶ, στὸ Σαίν-Μαξιμ.

Ἡ θαλαμηγὸς ἐπλεε τῶντι πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ ὄλην τῆς τὴν ταχύτητα. Τώρα διεκρίνοντο καθαρά καὶ τὸ σκάφος καὶ ἡ ἐξάρτυσις.

Τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦ πλοίου ἦτο ἀρκετὰ ιδιόρρυθμον, κοιτόχονδρον, σχεδὸν στρογγυλόν. Καὶ εἰς τὸ καταστρωμά, τοῦ δὲν ἐφαίνοντο παρὰ τὰ ἐλάχιστα

τὸν καθένα. Ὁ Ρασκασῆς ὅμως καὶ ὁ υἱὸς του, ὡς ἀληθινὸι θαλασσινοὶ ποῦ ἦσαν, τὰς παρετήρησαν.

Ἐν τούτοις ἡ θαλαμηγὸς, ἢ ὅποιον θὰ ἐπλεε μὲ μεγάλην ταχύτητα, διῆτι ἐμεγάλυνε πολὺ γρήγορα, δὲν ἀπεῖχε τώρα ἀπὸ τὴν ἀκτὴν, παρὰ διακόσια ὡς τριακόσια μέτρα.

— Μπα! ἐφώναξεν ἑξάρνα ὁ Τῶνης. Μὰ εἶνε τρελλοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ποῦ θέλουν νὰ ῥάξουν; Δὲν ξέρουν λοιπόν, ὅτι μόνον μικρὰ ψαροκάϊκα μποροῦν νὰ πλησιάσουν ἐδῶ; Καλέ, θὰ γίνουν κομμάτια ἐτοῦς βράχους μας!

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασῆς, ὅτι δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται!

Πατέρας καὶ υἱὸς ἀνέβησαν τότε εἰς ἓνα ὑψηλὸν βράχον καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ κάμουν σινιῶλα, διὰ νὰ δείξουν εἰς τοὺς τρελλοὺς ἐκείνους τὸν κίνδυνον, ὅταν ἐξαίρνα εἶδαν τὴν θαλαμηγὸν ἀκίνητον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐφώναξε ὁ Τῶνης ἡσυχος' σταμάτησαν καὶ ἀγκυροβόλησαν.

— Ναι, εἶπεν ὁ Ρασκασῆς, καὶ μὰ τὴν ὀλὴθειαν, φτηνὰ τὴ γλύτωσαν, γιατί ἐκεῖ-πέρα δὲν εἶνε οὔτε εἰκοσι μέτρα τὸ νερό! λίγο ἀκόμη νὰ προχωροῦσαν, θὰ ἐκάθιζαν.

Συγχρόνως ὅμως ἐνόησαν καὶ οἱ δύο, ὅτι ἡ θαλαμηγὸς δὲν εἶχε πλησίασῃ τὸν τὴν ἀκτὴν κατὰ λάθος, ὅπως ἐνόμισαν εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλ' ὅτι τὸ ἔκαμεν ἐκουσίως καὶ ἀπὸ σκοποῦ.

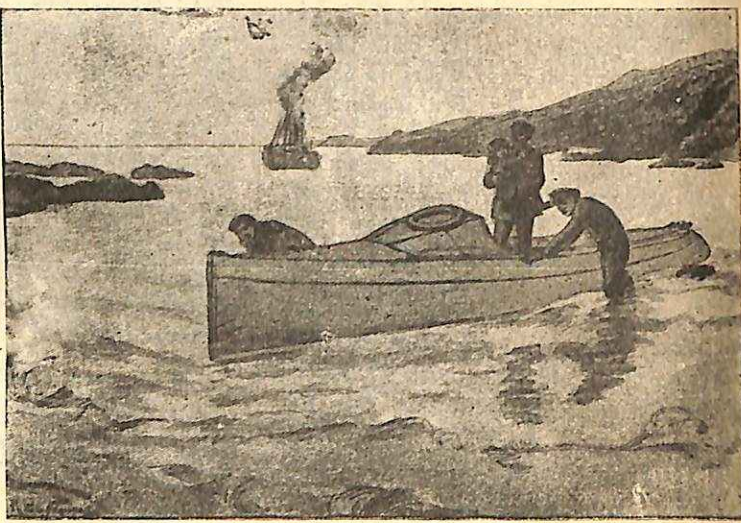
Τῶντι, μία μικρὰ αυτοκίνητος ἄκατος τὴν ὅποιον ὁ Τῶνης, χάριν συντομίας, ἔλεγεν αὐτὸν κατὰ τὸ ἄτμᾶκατος, — ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ πλοῖον

καὶ διηρύνετο καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἦκούετο πολὺ καλά τώρα ὁ κρότος τῆς μηχανῆς τῆς, ποῦ ἀντηχοῦσεν εἰς τὴν σιγαλίαν.

Ὁ Ρασκασῆς καὶ ὁ υἱὸς του τὴν παρηκολούθησαν ἀπὸ ἐκεῖ ἐλίγας σι-

γῆρας, καὶ κατόπιν, ἅμα δὲν ἀπεῖχε πλέον παρὰ ἐλίγας μέτρα, κατέβησαν ἀπὸ τὸν βράχον, διὰ νὰ προῦπαντήσουν τοὺς ἐρχομένους ταξιδιώτας.

Ἐκείνην ἀκριδῶς τὴν στιγμὴν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ δικαιολογῇ ἀκόμη τίποτε,

«Ἡ μικρὰ εἶχεν ἀγκαλιάσῃ μὲ τὰ χεράκια τῆς τὸν λαίμῳ τοῦ ἀγνώστου...» (Σελ. 257, στ. α').

ὁ Τῶνης εἶχε τὸ προαίσθημα, ὅτι κατὰ σοβαρόν, σπουδαῖον, ἐμελλε νὰ συμβῇ. «Ποῖος ξέρεῖ, ἐσυλλογίσθη, μήπως ἐπιτερέσει ὁ προηγουμένος κύριος...»

Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν τότεν βραδεία, ὥστε καθεστὴν ὑπόθεσις τοῦ ἐγενεῖν ἀμέσως ἀνυπόφορον...

«Ε, ὁ Τῶνης δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ ἐμπιστεύεται τότεν πολὺ τὸ προαίσθημά του!

Τῶντι, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ πατέρας του καὶ αὐτὸς ἐφθασαν εἰς τὴν παραλίαν, ἀπὸ ἓνα δρόμον, ὁ ὁποῖος ἐκατηφόριζεν ἐλαφρὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ αὐτὰ κατὰ τὸς προστήγγισε καὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον, ὁ Τῶνης ἀνεγνώρισε... ποῖον; Τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν μανδύαν, τὸν ξένον τοῦ αυτοκινήτου!

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταπνίξῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ἔδραξε πυρετωδῶς τὸ χερί τοῦ πατέρα του.

Ἐν τῷ μεταξὺ, δύο ναῦται τῆς θαλαμηγού εἶχαν ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ προσεπάθουν νὰ προσδένουν τὴν ἄκατον. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τότεν εὐκόλον, διότι τὸ ἐλαφρὸν σκαφίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε καὶ ἀπεμακρύνετο ἐναλλάξ, ἐχόρευεν ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς κάρτος ἀχύρου.

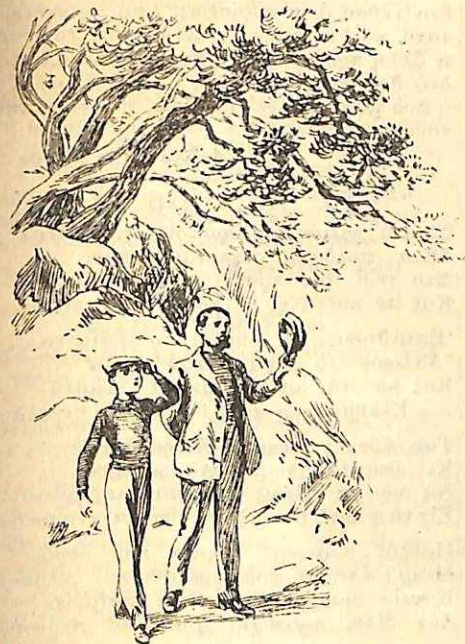
Ἐν τούτοις οἱ δύο ναῦται κατάρθωσαν μετ' ὀλίγον νὰ τὸ σταματήσουν, καὶ τότε μόνον ἠμπόρεσε νὰ αποβιβασθῇ καὶ ὁ μυστηριώδης ξένος, κρατῶν εἰς τὴν ἀγκαλίαν του ἓν ὠραῖον κοριτσάκι πέντε-ἕξι ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Τῶνης καὶ ὁ πατέρας του δὲν εἶχαν παρατηρήσῃ

προητέρα. Ἡ μικρὰ, τὴν ὁποίαν, ὡς φαίνεται, ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης ἐτρόμαξε, εἶχεν ἀγκαλιάσῃ μὲ τὰ χεράκια τῆς σφιγκτὰ τὸν λαίμῳ τοῦ ἀγνώστου κυρίου καὶ ἐξεφώνιζε διαρκῶς, σπαρτακτικῶς, ἐκδηλοῦσα οὕτω τὸν φόβον, ὁ ὁποῖος τὴν κατεῖχε.

Δὲν ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ παρὰ μόνον ἀπὸ ἐκείνος ποῦ τὴν ἐκράτει. τὴν ἀπέθεσε χάμω, εἰς τὴν ἄμμοον τῆς παραλίας, ὑγρὰν ἀκόμη ἀπὸ τὰς θωπείας τοῦ κύματος.

Ὁ μυστηριώδης ταξιδιώτης ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ χερί τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον, φοβισμένον ἀκόμη, ἐγαντζώνετο ἐπάνω του, καὶ διηρύνετο πρὸς τὸν Ρασκασῆν καὶ τὸν υἱόν του, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο ἐκεῖ, καρφωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν των.

Ὁ Τῶνης ὅμως ἀκτινοβολοῦσε καὶ

ἀπὸ χαράν. Δὲν ἦτο, τῶντι, ὀλοφάνερον, ὅτι ὁ μυστηριώδης ἐκείνος ξένος ἐπανήρχετο τώρα μὲ τὴν θαλαμηγὸν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις ποῦ ἔδωσεν εἰς τὸν ψαρᾶν, ὅταν πρωτοῦλθε μὲ τὸ αυτοκίνητον;

«Ἄλλως τε, αἱ πρώται λέξεις ποῦ ἐπρόφερε, μετέβαλλαν ἀμέσως εἰς βεβαιότητα τὸ ἐνδόμυχον προαίσθημα τοῦ Τῶνη.

— Ἐλάτε λοιπόν, καλέ μου κύριε Ρασκασῆ, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν γέροντα ψαρᾶν. Βλέπετε ὅτι δὲν σᾶς ἐλησμώνησα!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ψαρᾶς, μὴ εὐρίσκων λέξιν νὰ ἀποκριθῇ, ἐστρεψε μηχανικῶς εἰς τὰ χερία του τὸ κασκέτιον ποῦ εἶχε βγάλῃ, ὁ ξένος ἐξηκολούθησεν εἰς τὸν ἴδιον ἐνθαρρυντικὸν τόνον:

— Ἐλάτε λοιπόν! μὴν τὰ χάνετε!.. Μὰ γιατί τρέμετε ἐστί;.. Σᾶς κᾶνω φόβο;

Ὁ πτωχὸς Ρασκασῆς, ἂν καὶ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ συ-

νέλθῃ, ἐξηκολούθει νὰ κυττάζῃ σαστισμένος τὸν ἀγνώστον, ὅχι διότι τοῦ ἐκαμνε φόβον, ὅπως ὑπέθεσεν αὐτὸς, ἀλλὰ διότι προησθάνετο τώρα καὶ ὁ ψαρᾶς ὁ ἴδιος, ὅτι κατὰ πολὺ σπουδαῖον θὰ ἤκουεν ἐντὸς ἐλίγου, κατὰ ποῦ θὰ εἶχε μεγάλην σημασίαν διὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του...

Συνῆλθε μόνον, ὅταν ὁ ξένος τῷ ἐταίειν ἀρελῶς καὶ ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα.

— Ὡς ἐνεμίσατε, τὴν ἄλλη φορὰ, ἐξηκολούθησεν αὐτὸς, ὅτι μιλοῦσα ἐστὶν ἄερα, ὅταν σᾶς ἐλεγα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πελπίξεσθε. Ἀλλὰ βεβαιώθητε, ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἐδίδα ποτε αὐτὴ τὴ συμβουλὴ, ἂν δὲν τὴ συλλογιζέσθουν πρώτα καλά, ἂν δὲν ἐξυγίγια τὰ λόγια μου καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ξανάρχομαι σήμερον γιὰ νὰ σᾶς πῶ: κύριε Ρασκασῆ, ἐκάματε τὴν τύχη σας!

— Τὴν τύχη μου! ἐφώναξεν ὁ Ρασκασῆς, διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ λέξις ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν χιμαίρικη.

— Ἀκριδῶς! ὑπέλαβεν ὁ ξένος.

Καὶ δείχνων τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον, φοβισμένον πάντοτε, τοὺς ἐκύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια, ἐξηκολούθησε:

— Σᾶς φέρω τὴν εὐτυχία. Καὶ ἡ εὐτυχία σας εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ποῦ βλέπετε!

Τόσον ὁ Ρασκασῆς, ὅσον καὶ ὁ Τῶνης, ἀκούσαντες αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐξεπλάγησαν τὸν σον, ὥστε ἐμείναν ἄναυδοι. Ἐστράφησαν μόνον ἐξ ἐνστίχτου καὶ ἐκύτταξαν τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφάνη ὡραιότατον μὲ τὰ μεγάλα

κυανὰ ὡς μὲν... «Ἐλάτε λοιπόν, καλέ μου κύριε Ρασκασῆ, μὴν τὰ χάνετε!» (Σελ. 257, στ. α').

ὡς ὡς μὲν... «Ἐλάτε λοιπόν, καλέ μου κύριε Ρασκασῆ, μὴν τὰ χάνετε!» (Σελ. 257, στ. α').

Ὁ ἀγνώστος τοὺς ἐδεῖξε τότε τὸν πλησιέστερον βράχον καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀς καθήσωμε καὶ ἄς ἐμιλήσωμε μὲ τὴν ἡσυχίαν μας.

Μὲ μεγάλην περιέργειαν, νάκούσων τί θὰ τοὺς ἐλεγεν, ὁ Ρασκασῆς καὶ ὁ υἱὸς του ἠκολούθησαν τὸν ἀγνώστον, ὁ ὁποῖος εἶχε καθήσῃ εἰς τὸν βράχον, ἐνῶ ἡ μικροῦλα ἐκάθητο κατάχαμα στὴν ἄμμο.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΞΕΚΟΥΡΑΣΜΑ

Κουράστηκα! Ὁ ἀνήφορος τραχὺς καὶ ἀγκαθερὸ τὸ μονοπάτι... Δόστε μου ἴσκιο νὰ ξεποστῶ! Λυώνω... Φρυγμένῃ ἡ γλῶσσά μου, τὸ στόμα μου ξερό. Λίγο νερό, νὰ πιῶ, νὰ ξεδιψῶ!

Νυστάζω. Μὲς ἐπὶ μάτια μου κύκλοι θαμβοὶ γυροῦν.

— Σ' ἓνα δεμάτι στάχυα ἐδῶ ἴσως καὶ νὰ γείρη;

Κοντὰ μου ἀλαφροφτέρουγες πνοὲς γοργοπερνοῦν.

Τὸ κλημα εὐωδιαστὸ χυμὸν ἐστὶν ἐν τῷ πνεύματι.

Μέλι τὸ κριθίνον ψωμί.

Σὰν πουπουλένιο τὸ σκαμνί.

Καὶ τὸ νερό! Νὰ πιῇ καλά

νὰ μὴν ξαναδιψᾷ.

Ὁ ὕπνος γλυκός. Μοσχοβολᾷ

ἡ ἀχρεῖνη στρωμνὴ.

Πρέπει νὰ κουρασθῇ πολὺ, ἂν θῆς νὰ ξε-

[ποστᾷς!]

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὀδηγὸν Κεφ. IB.]

α') Παιρνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βολι

ΛΑ	ΠΑ	ΔΑ	ΝΑ
ΚΕ	ΡΟΣ	ΣΠΑ	ΦΑ

ΜΗΠΑΡ ΜΗΟΥ

ΓΡΙ	ΛΟΣ	ΡΕΓ	ΝΙ
ΔΑ	ΓΑ	ΣΥ	ΜΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα ἐξ ἑλθῶν κοινῶν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν.

δ') Τρίτος

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Χρυσανθῆς

Ὅχι μνη, ναι! τ' οὐαί
Μία—τάς τ' οὐς

γ') Διὰ τοὺς Συλλογισμοὺς Hieroglyphique

Ἀσσεῖς τοῦ 30οῦ φύλλον

α) Θουκυδίδης, Εὐριπίδης, Ἡρόδοτος.

— β.) Ἀνυπομῶνως περιμένω τὴν Διάπλαιν.

«Ὁ Ρασκασῆς καὶ ὁ υἱὸς του ἠτοιμάσθησαν νὰ κάμουν σινιῶλα...» (Σελ. 256, στ. δ').

τάπολύτως ἀναγκαῖα ἐκεῖνα πράγματα, ποῦ ἔχουν τὰ ιδιόκτητα πλοῖα τῶν πλουσίων περιηγητῶν, (τῶν τουρίστ), ἀπηλλαγμένα παντὸς φόβου καὶ διὰ τοῦτο ἰδιαιτέρως κομψά.

Τοιαῦτα λεπτομέρεια θὰ διέφευγον

σπῆ; νὰ διαδόχῃ τὰ «Εἰδωλὰ τοῦ Ροῦδῆ», γιὰ νὰ φωτισθῇ τελείως περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος.

Τὸ Στενημαχιστικὸν συμφωνεῖ μετὰ τὴν γνώμην τοῦ Κλέφτικου Βολιού γὰρ τὰ Μικρὰ Μυστικά, ἀποκρούει ὁμοῦς τὰς ἐξηγὰς καὶ συντόμους ἀπαντήσεις: «Γι' ἡρώμα προτιμάτε:—Τὸ μαζὸν»· Αὐτὸ, λέγει, δὲν ἔχει καμμίαν χάριν. —Κ' ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ ἔχουν πρῶτα εὐκρινεῖαν—ἂ, ὅχι ψέματα!—καὶ ἔπειτα ἐξυπαλάττω, νοστιμάδα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς:
«Στὴν Πόλιν».—«Ὁ Φαρὰς».—«Στὸν ἥρωα Π. Α.».—«Ἐγὼ κερί» κτλ.—«Μιὰ δραχὴν στὸ Παλαιὸ Φάληρον».—«Ἡ φίλῃς».—«Ἀπὸ τὰ Μικρὰ μου Μυστικά».—«Πρῶτα τὸ καθήκον».—«Προσφιλῆ ἀναγνώσματα» κτλ.—«Καλοκαίρι στὴν Ἀθήναι».—«Τὸ λειψύκον».—«Ψυχῆς γέραςμα».—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοῦς «Ἐβδ. Διαγωνισμοῦ».

Κριτικὴ τῆς σημερινῆς Σελίδος εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀνόδια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Φρειδερίκος Αἰγυπτιος, ἀ. (Φ Σ). Βύρων, ἀ. (!!!) Ἀήτητο Εὐδωράκι, ἀ. (ΒΒ). Ἐνδοξος Κάϊζερ, κ. (ΣΠ). Γόδοιος Δεσμὸς, ἀ. (ΔΖ), Παπαφλέσας, ἀ. (ΓΣ), Γαλανόλευκη Σημαία, κ. (ΜΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν ὁ Κερκυμμένος Θησαυρὸς (0) μετὰ Στενημαχιστικόν.—ἢ Ἡρωικὴ Σάμος (0) μετὰ Ἐνα Σαμουωτόπουλο, Φοῦλαν, Πειραικὸν Διάβολον.—ἢ Τοικυμία (0) μετὰ Ρεζεντῶν, Μελαγχολίαν, καὶ Κερκυρζίους.—ἢ Ἐκπορθητῆς τῆς Ἐπταλόφου (0) μετὰ Ἑλλάδα Βενιζέλον, Ναυτάκι τῶν Ἀθηνῶν, Καταικίαν τῶν Ψαρῶν.—ἢ Ἐνδοξος Κάϊζερ (0) μετὰ Γερμανόπαιδα καὶ μετὰ ὅλους τοὺς Γερμανοφίλους.—ἢ Ἡρωικὴ Ὑδρα (0) μετὰ Ἐγγλεζάκι, Τρελλὴν Νεότητα, Ἀνθος τῶν Λειμώνων.—ἢ Τρελλὴ Μελαγχολιούλα (0) μετὰ Ἐρωτα τῆς Πατοίδος, Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἐλευθερίας, Πειραικὸν Διαβολάκι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους: τῆς: Κ. Κ. Χ. (ἔσταιλα) Ἡρώα τῆς Ἐπαναστάσεως (ἔσταιλα) Ἡρωικὴν Ὑδραν (πολλὰ χαίρετιστα) Ἐνδοξον Κάϊζερ (ὅλα ἐλήφθησαν) ὅχι, ἀφοῦ εἶσαι κορίτσι καὶ εἶνε ἀγύρι δὲν ἐπιτρέπεται· Ἐλπινίκη Ρ. (σὲ συγχάρω διὰ τὸ διπλωμα τῆς διδασκαλίας μετὰ τὸ ἄριστα πολλὸ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου) Φοῦνικα (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) ὅχι, πρέπει νὰ ὑπογράφῃς καὶ μετὰ τὸν ὄνομά σου· Ἀκαταμάχητον Στρατηλάτην (ἔλαβα, ἔχει καλῶς) Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος (ἔσταιλα, σὲ συγχάρω εὐχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ) Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐπταλόφου (ἔλαβα, εὐχαριστῶν ναι, τὴν ἀγάπην σου τὴν εἶδα) Παπάκι (σὲ συγχάρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν δὲν εἶχα ἀμφιβολίαν, ὅτι θὰ ἐπαίρῃς τὸν μεγαλύτερον τῆς τάξεως σου) Ἀοχιζάντην (ὅλα ἐλήφθησαν, μὴν ἀνησυχεῖς) Τυρόκον (ἔλαβα) [εὐχαριστῶ] ἀπαντῶν ναι καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις: Ἡρωικὴν Σάμον (ὠραία, βλέπω, περὶς στὴν ἐξοχὴ ναι, ἀπὸ τὸ Βαλὺ εἶνε) Καρναίτιδα (ἔσταιλα) εὐγε διὰ τὸ ἄριστα· Ἐρωτα τῆς Πατοίδος (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας: ὅσον διὰ τὸ μυθιστόρημα, εἶδες ὅτι εὐρῆκα διάδογον τῆς «Κασσέτινας») Κλέφτικον Βόλι (ὅχι, δὲν χρειάζεται ἀδεία, διότι ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει σύμβασιν μετὰ τὰ ξένα Κράτη) Ἐνδοξον Ἑλλάδα (ἔχει καλῶς) Μικρὸν Ποδόσφαιρον (ἔσται-

λα) Ἀνθοσπαρμένην Νίον (ἔσταιλα) Ἐνέλιον Μακεδόνα (ἔσταιλα) Μανιατοπούλαν (φανερά: τί ἀγωνίζῃ ἐδοκίμασται!) Ι. Γ. Χιδ. (ψευδώνυμον δικαιουμένη νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ συνδεδεμένοι καὶ τ' ἀδελφὰ τῶν ἐπὶ πληρωμῇ 1 δραχμῆς ὥστε καὶ σὺ) Χαροῦμένην Καροῦδιαν (δὲν ἔχω εἶδῃ, οὐτε σὲ προτρέπω νὰ ἐργασθῇς) Ρωβῶνον (ὅχι ἄλλο Ρωβῶνος καὶ ἄλλο Ρογγῆρος) Βαροβαρομάχον Ἑλλάδα (ὅλα διωροβώθησαν) Ξεπεσμένον Λόδοον, Τρελλὸν Κεφαλλονίτην, Κόρην Ναυτικοῦ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4ην 'Ιουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—'Ιουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Αὐγούστου.

403. Δεξιόγριφος

Μ' ἓνα σύμφωνον ἂν ἐνώσῃς
Κάποιαν πόλιν τῆς Ἀλλίας;
Ὅρος θὰ μᾶς φανερώσῃς;
Παρεισθῇς τῆς Θεσσαλίας;
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας

404. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
Ἐνὰ ζῶον κερασφόρον,
Χρήσιμον θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλονίτη

405. Ἀναγραμματισμός

Μέρος εἶμαι κἀθε πλοῖον
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,
Εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Θράκης;
Κύτταξε, νὰ μάπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρωτος τῆς Πατοίδος

406. Αἶνγμα

Ἀρχαίου δράματος εἶμαι ἥρωις;
Ἄλλὰ καὶ νῆσος—διὰ τί ἀπορεῖς;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαρίτιος

407. Τρίγωνον

* * * * * = Μούσα.
* * * * * = Μέρος τοῦ λόγου
* * * * * = Ἐπίρρησις.
* * * * * = Ἀσθρόν.
* * * * * = Ἐπιφώνημα.

Καὶ καθέτως τὰ ἄλλα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράιδος τοῦ Βοσπόρου

408. Ταῦ

+ + + + + = Φιλέλῃν ποιητῆς.
* * + * * = Λένδρον κεραποφόρον.
* * + * * = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
* * + * * = Μέρος τῆς οἰκίας.
* * + * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Καθότι οἱ σταυροὶ, ἱερὸν ἔνδυμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιοῦχος Ἑλλάδος

409—413. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐλάσῃς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Φάρος, μῆρος, λόγῃ, θῆμα, οὔτω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Κερκύρας

414. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν γὰ σχηματίζεται ἀρχαῖος λυρικός ποιητής: Τελευταῖος, ἀλλότριος, ἡττα, λαμβάνω, περικτός, ἐρλόνω, μέρος, ἀφρόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαίδος

415. Φωνηεντόλιπον

μ. κ. κ. κ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαιρῆς Ἀνθοδέσμης

416. Γρίφος

6ης Ἡ
μόνη 5 τῶν
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυκλαμίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ 18ου φύλλου

211. Ἀσκήτης; (ἔς, γῆν, εἰς)—212. Πάθος—νάθος.—213. Χῖος—Ἴος.

215. ΤΟΥΡΚΙΑ

214. ΓΑΛ-ΛΙ-Α ΜΟΝΑΧΟΝ
ΛΙ-ΒΥ-Η ΛΟ ΡΑ
Α-Η-ΔΩΝ ΚΣ ΜΣ

216-220. Διὰ τοῦ Τ: ἀπὴ, Σ Ο
τέσμα, ταῦρος, κησῖς, ἔτος. 221. 7—4×
2+1—7=0. 222. ΜΑΝ-ΓΝ (Μηδὲν ἄγαν)
ΟΕΙ-ΙΑ (Γονεῖς τίμα) (ΜΟσχα, ΔΕυτέρα,
ΝΙος, ΓΙγας, ΝΑυσικά.)—223. Νύκον ἀνομήματα, μὴ μύνει ὄψιν, 224. Ἀπόφευγε τὰ περικτὰ ἔξοδα (ἀπὸ φευ γε—τὰ περὶ τὰ ἐξ ὧ δα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεδεμένους μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ α λ α ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ ε φ α λ α ε α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληθύνονται ὥς νὰ ἴσων 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.]

[15'—139]

Πάνων ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν, εὐχαρίστησεν εὐγενῶς προτείνοντα; καὶ παρακαλῶ καὶ ὑποσχερόντα; ἀποστειλῶσι τετράδιον.

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 29 'Ιουν.—5 'Ιουλ.

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλικὴ Σ. Φραντζῆ, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου, Ἐμ. Κ. Βαρδουλάκης, Ι. Γ. Χιδιόπουλος, Ἀπ. Λουλουδάκης, Ἀντ. Λουλουδάκης, Π. Σ. Χατζηανδρόου, Ε. Σ. Θεοφάνους, Ε. Χάρτιαν, Χ. Χριστιανέων, Π. Ρόζενφελντ, Γ. Ὀλσεν, Ρ. Βαρτημιόλεω, Α. Σλίτ, Α. Ι. Γούλιας, Πιότρου Σαπφῶν, Α. Α. Τσιώτης, Ἰωάννα Θ. Μάτρου, Π. Ι. Μήλιος, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Φ. Ι. Αρλένδης, Κωνσ. Ι. Κ. Ἰωαννίδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Α. Κατῆς.
ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Κ. Α. Μουστάκας.
ΒΟΛΟΥ: Α. Ε. Καρυοελάτης, Χαρίκλεια Ε. Κάτσια.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Π. Α. Ζῶης.
ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Κοκκίνης, Θασοὶ! στέλλετε λύσεις.
ΚΑΠΑΝΑΡΙΤΙΟΥ: Π. Γ. Φούφας.
ΚΑΡΑΪΤΗΣ: Ν. Τσιάνας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἑλλήν Ἀεροπόρος, Σ. Κ. Στράτης, Φιλοπατρίς, Α. Γ. Δεσούλας, Λιζέτα Γ. Δεσούλας, Η. Α. Ροζέ, Γ. Κουσουνής, Ἀν. Κασφίτης, Ὠραῖος Εὐελτάκι.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Ι. Π. Κατσόγιαννης.
ΛΕΟΡΥΡΙΟΥ: Κάτε Ι. Πολυανῶν, Ἀγγελική Π. Μακροβάτου, Ἡρώκων Σούλι, Α. Ἀρσένης.

ΜΕΤΥΛΛΗΝΗΣ: Μελαγχολία, Π. Κ. Μαρκῆς, Μ. Γ. Κοτασόπουλος.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Β. Κ. Ζαρόκωστας, Α. Χ. Ὁ. Λυμπίας.

ΠΑΡΓΗΣ: Εὐτυχία Λιβαδά.
ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Γ. Τσιτῆς, Ε. Α. Καραβίας, Ἡρ. Μαργιολῆς, Ἡλ. Δοβίς, Ι. Κ. Καρανδίνος, Μ. Σ. Φωτιάς, Δ. Σ. Μπούσιας, Π. Γ. Παπαλιάδης, Ἀσπασία Ε. Καραβία, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης.

ΠΟΡΤΑΡΙΑΣ: Μυρσίνη.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Πατάκι.
ΠΥΡΓΟΥ: Μ. Κ. Δανιήλ, ΣΠΕΤΩΝ: Ἀλέξ.

ΣΥΡΟΥ: Δ. Σ. Γκούμας, Π. Παναγιωτόπουλος, Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Α. Γ. Σταματοπούλος.
ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ: Φ. Πέππας.

ΧΙΟΥ: Μαρία Μ. Προΐου, Σπῆγ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΑΘ. Γ. ΡΟΥΛΙΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΕΠΑΜ. Α. ΚΑΡΑΒΙΑΣ ἐν Πειραιῶν καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Σ. ΓΚΟΥΜΑΣ ἐν Σύμφῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.